

Sygn. akt I ACz 878/12

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Adam Jewgraf (spr.)
Sędzia SA:	Beata Wolfke-Kobzar
Sędzia SA:	Ewa Głowacka

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2012 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **L. S.**

przeciwko: **R. P.**

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

na skutek zażalenia pozwanej

na postanowienie Sądu Okręgowego we Legnicy

z dnia 25 stycznia 2012 r., sygn. akt I C 311/11

p o s t a n a w i a: odrzucić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy udzielił zabezpieczenia przez ustanowienie zakazu zbywania oraz obciążania prawa własności nieruchomości, dla których Sąd Rejonowy (...) prowadzi księgi wieczyste o nr (...) oraz nakazał wpisanie w tych księgach wieczystych ostrzeżenia o orzeczonym zakazie.

W zażaleniu na powyższe orzeczenie pozwana, zaskarżając je w całości, wniosła o jego zmianę i oddalenie wniosku powoda oraz zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego. Orzeczeniu temu zarzuciła naruszenie prawa materialnego, a to art. 527 § 1 i 4 k.c. polegające na błędnym przyjęciu, że pozwana jest osoba legitymowaną biernie w niniejszym procesie pomimo tego, że nie był stroną umowy z J. D. i błędnym przyjęciu, że w dacie zawierania umowy darowizny w dniu 3.08.2007 r. J. D. działał z zamiarem pokrzywdzenia wierzyciela, podczas gdy jedyną przyczyną zawarcia tej umowy było uzyskanie prawa do emerytury przez D. D.. Skarżąca zarzuciła także naruszenie art. 233 k.p.c. przez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i uwzględnienie wniosku powoda pomimo tego, że wskazywane nieruchomości wchodziły w skład majątku dorobkowego J. i D. D., a D. D. nigdy nie była stroną żadnej czynności prawnej z udziałem powoda.

Zażalenie pozwane Sąd Okręgowy odrzucił postanowieniem z dnia 6.03.2012 r. z uwagi na brak uiszczenia opłaty od zażalenia w określonym terminie (wezwanie doręczone w dniu 14.02.2012 r.).

W zażaleniu na powyższe orzeczenie pozwana wskazała, że opłatę uiszczyła w dniu następującym po dniu doręczenia jej wezwania, na co przedstawiła dowód w postaci kopii polecenia przelewu.

Postanowieniem z dnia 27.03.2012 r. Sąd Okręgowy na zasadzie art. 395 § 2 k.p.c. uwzględnił zażalenie pozwanej w całości i uchylił swoje postanowienie z dnia 6.03.2012 r. oraz przekazał akta Sądowi Apelacyjnego celem rozpoznania zażalenia na postanowienie z dnia 25.01.2012 r.

Oplata w kwocie 30 zł wpłynęła na rachunek Sądu Okręgowego w dniu 12.03.2012 r. (k. 118).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanej podlegało odrzuceniu, gdyż nie zostało opłacone w określonym mu do tego terminie.

Zgodnie z treścią art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. Sąd I instancji winien odrzucić zażalenie, którego braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie. Jeśli powyższego zaniechał lub jak w niniejszej sprawie błędnie uchylił orzeczenie tej treści, Sąd II instancji, na podstawie art. 373 zd. 1 w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c., zobligowany jest także zażalenie odrzucić.

Zważyć bowiem należy, że pozwana została wezwana do uiszczenia opłaty od zażalenia zarządzeniem z dnia 9.02.2012 r., które zostało jej doręczone w dniu 14.02.2012 r., oraz pouczone o obowiązku dochowania 7-dniowego terminu pod rygorem odrzucenia zażalenia. W konsekwencji termin do uiszczenia opłaty upłynął w dniu 21.02.2012 r.

Pozwana wprawdzie uiszczyła opłatę w dniu 15.02.2012 r., jednakże wpłaty dokonała korzystając z usług (...) H. M. z siedzibą w P., która ostatecznie na rachunek Sądu Okręgowego w Legnicy wpłynęła w dniu 12.03.2012 r., a zatem niewątpliwie już po upływie określonego skarżącej terminu do jej wniesienia.

Tymczasem zważyć należy, że Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 26.09.2008 r. (V CZ 54/08, OSNC-ZD 2009/4/91), zgodnie z którym dniem uiszczenia opłaty sądowej wnoszonej za pośrednictwem instytucji lub osoby zajmującej się działalnością polegającą na transferze pieniędzy (np. parabanki, pośrednicy, instytucje doręczeniowe) nie jest dzień powierzenia temu podmiotowi funduszy niezbędnych do uiszczenia opłaty, lecz dzień uznania rachunku bankowego prowadzonego dla sądu, a strona, która posługuje się podmiotem pośredniczącym między nią a bankiem prowadzącym rachunek bankowy sądu, ponosi ryzyko korzystania z usług pośrednika. Dlatego też dniem uiszczenia opłaty sądowej wniesionej w wykonaniu umowy zawartej z takim pośrednikiem nie jest dzień powierzenia mu funduszy niezbędnych do uiszczenia opłaty, lecz dzień uznania rachunku bankowego prowadzonego dla danego sądu.

Zwrócić trzeba uwagę, że z art. 10 u.k.s.c. wynika, iż opłatę sądową należy uiszczyć przy wniesieniu do sądu pisma podlegającego opłacie. Jak wynika z § 2 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego, opłaty sądowe w sprawach cywilnych uiszcza się w formie bezgotówkowej na rachunek bieżący dochodów sądu albo w formie wpłaty gotówkowej, bezpośrednio w kasie sądu lub w formie znaków o odpowiedniej wartości wykonanych według ustalonego wzoru, zwanych dalej znakami opłaty sądowej. W razie przesłania pocztą pisma procesowego opłaconego znakami opłaty sądowej datą uiszczenia opłaty jest data nadania przesyłki w placówce pocztowej operatora publicznego (art. 165 § 2 k.p.c.; tak też postanowienie SN z dnia 15.02.2000 r., III CKN 1077/99, OSNC 2000, nr 9, poz. 162). W razie uiszczenia opłaty przelewem za dzień jej uiszczenia uznaje się dzień przyjęcia polecenia przelewu przez bank, w którym zlecający ma swój rachunek, jeżeli przelew w dniu jego przyjęcia lub w terminie do uiszczenia opłaty miał pokrycie na rachunku zlecającego. Okoliczność, kiedy bank wykonał polecenie przelewu nie ma w tym wypadku znaczenia (zob. postanowienia SN z dnia 27.01.1969 r., I PZ 76/68, OSNCP 1969, nr 9, poz. 167 i z dnia 22.04.2004 r., II CZ 38/04, OSNC 2005, nr 5, poz. 84 oraz uchwałę SN z dnia 16.12.1983 r., III PZP 47/83, OSNCP 1984, nr 7, poz. 110).

Inaczej należy oceniać sytuację, w której opłata została wniesiona za pośrednictwem instytucji lub osób zajmujących się działalnością polegającą na transferze pieniędzy (parabanki, pośrednicy, instytucje doręczeniowe). Dniem uiszczenia opłaty sądowej wniesionej w wykonaniu umowy zawartej z takim pośrednikiem nie jest dzień powierzenia mu funduszy niezbędnych do uiszczenia opłaty, lecz dzień uznania rachunku bankowego prowadzonego dla danego sądu (zob. postanowienie SN z dnia 10.06.2005 r., II CZ 49/05, Pr. bankowe 2005, nr 10, s. 9).

W konsekwencji powyższych rozważań należało dojść do przekonania, że pozwana nie uzupełniła w określonym terminie braków zażalenia w postaci opłaty sądowej od zażalenia w kwocie 30 zł, co skutkowało jego odrzuceniem. Jednocześnie podkreślić należy, że w okolicznościach rozpoznawanej sprawy pozwana nie utraciła bezpowrotnie prawa zaskarżenia postanowienia z dnia 25.01.2012 r. i ile w terminie 7 dni od daty doręczenia jej niniejszego postanowienia wystąpi do Sądu z wnioskiem o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia i uczyni zadość wymogom, o których mowa w art. 169 k.p.c.

Z tych względów Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 373 zd. 1 w zw. z art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

mw